

A dal, mi érted szól

*Éneklek egy dalt, mit te tanítottál nekem,
Éneklek, ha jó, éneklek, ha rossz a kedvem.
Éneklek, ha szépnek találom a tavaszt,
Éneklek, ha a télben nem találok vigaszt.*

*Éneklek a dalt, már vagy ezer éve,
Akkor, mikor hozzám bújtál félve.
Megcsókoltál, s most a karjaimba zárlak,
S újra kezdem a „dal”-nak becézett imámat.*

*Éneklek a dalt, éneklek szüntelen,
De te itt hagytál, annyira hirtelen,
Mehaltál, elhagytál, elmentél mellőlem,
Egyedül maradtam nélküled, kedvesem!*

*Éneklek a dalt, s a szavak könnyekbe fülnek,
De nem láthatják, mert az esővel hullnak
A porba, honnan minden ember vétetett;
„A porszemek visszavárják a kölcsönvett életet!”*

*Éneklek a dalt, de nem hallják a hangom...
Egy madárijesztőre emlékeztet alakom;
Egy rét közepén, magányosan, egyedül.
Kit ezer varjúból, ezeregy elkerül!*

*Éneklek a dalt, de nem vagy már mellettem,
S e dalnak egy részét már majdnem elfeledtem.
Homályosul az arcod, s lassan enyhül a fájdalom,
Mi megmarad belőled, csupán e pár sorom...*